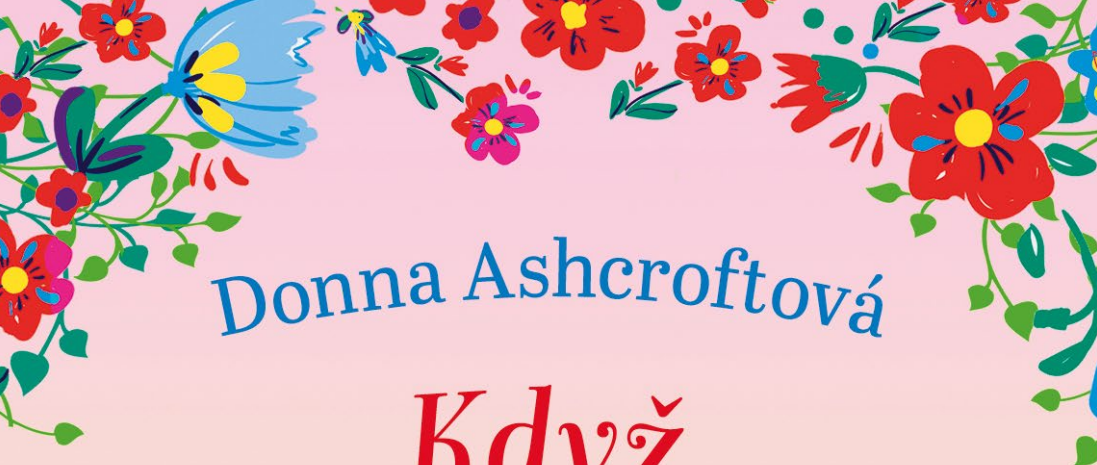

Donna Ashcroftová

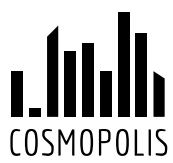
Když
přeskočí
jiskra

DOPORUČUJE JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Donna Ashcroftová

*Když
přeskočí
jiskra*

Přeložila Petra Královcová

Copyright © Donna Ashcroft, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Petra Královcová, 2024

Cover Design © Emma Rogers

ISBN 978-80-271-5325-1

*Pro Steva Philipppse,
jsi mou inspirací*

První kapitola

Evie Stuartová se zhluboka nadechla čerstvého skotského vzduchu a zadívala se do dálky, přes vysoké hory obklopující Buttermead Farm. Vyšla se po široké šterkové cestě vedoucí od jejich rodinného statku ke třem jurtám, které pronajímali rekreantům. To ráno svítilo slunce a louka se zářivě smaragdovou trávou okolo byla posetá stovkami huňatých oveček, které chovali na vlnu. Slečna Daisy – kamerunská koza s jemnou černobílou srstí a ušima, které jako by si vypůjčila od samotného mistra Yody – u jejích nohou radostně zamečela a dál klusala vedle ní.

„Dobré ráno, děvče.“ Eviin táta, Grant Stuart, na chvíli přestal s opravou dřevěného plotu, aby dceru letmo políbil na temeno. „Je ti dobře?“ Opálená, ošlehaná tvář se mu zkrabatila starostmi. Přikývla a vymáčkla ze sebe úsměv.

„Skvěle,“ uklidňovala ho. „Zrovna vyměňuju ručníky.“ Zdvihla voňavý modrý balíček v náručí, poslala mu vzdušný polibek a pokračovala dál, než se stihne zeptat na něco dalšího. Skoro okamžitě narazila na mámu.

„Evie!“ Fiona Stuartová měla dlouhé vlasy, stejně zrzavé jako její dcera, a hezkou mladistvou tvář, přestože jí táhlo na padesát. Vstala za svítání, aby s Eviiným otcem nakrmili ovce. Na nose měla cákanec bláta a dcera jí ho setřela prstem. „Jsou ty jurty připravené?“ zeptala se Fiona. V sobotu se střídaly turnusy a Evie časně ráno vydrhla koupelny, vyluxovala a převlékla

postele. Potřebovala už jen roznést čisté ručníky, a bude mít čas pro sebe – alespoň do té doby, než bude muset jet na letiště v Inverness, ale na to teď nebude myslet.

„Všechno hotovo.“ Evie se pokusila projít kolem mámy, ale Fiona jí položila ruku na rameno.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se a zamračeně zkoumala její tvář. „Vypadáš unaveně a babi Agnes říkala, že tě včera v noci slyšela přecházet po pokoji.“

„Jsem v pohodě,“ zopakovala Evie a nasadila svůj nejzářivější úsměv. „Tak zatím, mami,“ dodala a pokračovala v cestě. Před první jurtou zrychlila, aby v ní mohla co nejdřív zmizet.

O hodinu později Evie namočila palec na noze do malého jezírka rozkládajícího se na samých hranicích farmy a tvář nastavila dopolednímu slunci. Voda dnes byla akvamarínová, jako v utajené zátoce ve Středomoří, ale měla jen okolo patnácti stupňů.

„Mee!“ Slečna Daisy strčila do vody kopýtko a hlasitě si stěžovala.

„Nebudu tam dlouho,“ zašeptala Evie a její čtyřnohá společnice se otočila, aby malou pláž prozkoumala. Třesoucí se Evie se brodila ještě o kousek dál do průzračně čisté vody a byla ráda, že si vyhrnula nohavice tmavě modrých kalhot. Před ní, kdesi na kamenité šedé hoře napůl pokryté keři a stromy, začal nadávat špaček. Evie zavřela oči a užívala si samotu a jemný vánek na tvářích – úplně zapomněla na blížící se cestu na letiště. Zaplašila pocity viny a bolesti, které na ni občas doléhaly, a ještě chvíli si vychutnávala to ticho. Užívala si, že se jí nikdo neptá, jestli je v pořádku. Klid trval jen chvíli, než za sebou

zaslechla křupání šterku. Pohledem pročesávala kopec oddělující Bonnie Lochan od zelených pastvin Buttermead Farm a srdce se jí sevřelo.

„Kdo je to?“ zeptala se kozy a přemýšlela, jestli se nezbláznila. Když uslyšela další kroky, ale nikdo se hned neobjevil, vyskočila Evie z vody. Snažila se ignorovat kamínky bolestivě se zarývající do plosek nohou; rychle přešla přes pláž a hledala, kam by se mohla schovat. Jestli ji šly babi Agnes nebo máma hledat, bude je muset další půlhodinu přesvědčovat, že je ráda sama. Několik metrů od vody byl velký černý kámen, ale nezdál se dost velký, aby se za něj ukryla. Jakmile se ozvalo další zakřupání šterku, padl jí pohled na husté zelené křoví po pravé ruce. Rychle se za něj schovala – odhodlaná prožít ještě pár vzácných chvil o samotě. Když se na vrcholku kopce vynořila cizí hlava, ještě víc se přikrčila, aby ji dotyčný neviděl.

Ten muž vypadal vysoký – rozhodně přes metr osmdesát – a na červenec byl až moc oblečený. Evie ho sledovala, jak se loudá dolů na pláž. Malý batoh, který nesl, hodil do šterku a dlouze a zhluboka se nadechl. Slečna Daisy mu přišla očichat boty, pak otočila hlavu a modrýma očima zamrkala směrem k Eviinu úkrytu. Evie na vteřinu zadržela dech a uvažovala, že se ukáže, ale koza se vydala na obhlídku keře vyrůstajícího z písku. Muž ji chvíli mlčky pozoroval, pak se sklonil a zul si tmavé boty. Ledabyly je odhodil stranou, pak si stáhl silné černé ponožky a zjevně se chystal do vody.

Jezero se nacházelo na rozsáhlém pozemku zemědělské půdy, kterou vlastnila Eviina rodina, ale samotná vodní plocha nebyla soukromá. I tak nebyla zvyklá vídat kolem cizí lidi. Většina návštěvníků pocházela z místní vesnice Lockton a zbytek byli

turisté ubytovaní v jurtách na farmě – ale noví hosté neměli dorazit ještě alespoň pár hodin.

Evie fascinovaně sledovala, jak ten muž vstal a protáhl se, aby si uvolnil ramena. I přes vrstvy oblečení, které měl na sobě, si všimla, že má dlouhé a pěkné paže. Najednou si bez varování rozepnul knoflík a zip zelených plátěných kalhot, stáhl je a hodil na hromádku bot a ponožek ležící na kamenech. Evie spadla čelist, protože ve chvílce dopadla na zem i flísová mikina a za ní rychle následovalo černé tričko. Stál tam jen ve volném bílém spodním triku s dlouhým rukávem a obyčejných boxerkách.

Evie vydechla a nejradši by se propadla. Měla se ozvat, teď už bylo příliš pozdě přiznat, že se tu schovává.

Sledovala, jak se muž otočil a rychle zamířil do vody – očividně netušil, že je studená. Načež se ponořil a uplavat čtyři rychlá, energická tempa a pak se otočil a zamířil zpátky na pláž. Tričko se mu lepilo na trup, přiléhalo na široká ramena a vyrýsovanou hrud', od které Evie nemohla odtrhnout oči. Bez varování si přetáhl triko přes hlavu a hodil ho na kameny, kam dopadlo s hlasitým plesknutím. Evie v rozpacích pevně zavřela oči a chvíli počkala, aby mu dala čas si natáhnout něco suchého, a ona mohla odejít. Jenže když je znovu otevřela, stál tiše na tom samém místě a nepřítomně zíral do vody. Nebyla mu zima? Slunce svítilo, ale trochu foukalo.

Evie si všimla, že se trochu pootočil. Viděla tak vybledlou jizvu, která se mu klikatila přes většinu pravé strany těla, vraštila kůži a vypadala jako tající led. Na chvíli si přála, aby se mohla zeptat, co se mu stalo, ale pak tu myšlenku zahnala. Místo toho polkla, ignorovala divoké bušení srdce a pocit viny, že se pořád dívá. Počká, dokud se neoblékne a neodejde, pak popadne kozu

a mezi stromy se propíjí zpátky na farmu. Při troše štěstí se ten muž nikdy nedozví, že tu byla.

Když ale zasunul palce za pas promočených černých boxerek a ty mu začaly pomalu klouzat dolů ze zadku, neudržela se a vykřikla: „Dost!“ Výkřik přilákal slečnu Daisy, aby se k ní hned došourala a odhalila tak její úkryt.

„Co to... sakra? Vy jste mě špehovala?“ Ten muž měl americký přízvuk – bostonský, odhadovala Evie. S trhnutím se otočil a skrz řídkou clonu keřů se jí podíval zpříma do očí. Jeho byly tmavě šedé, jako mraky varující před bouří biblických rozměrů, která srazí svět na kolena. Působil vyčerpaně, ale ani hluboké vrásky kolem očí a tmavé strniště na bradě nedokázaly zamaskovat jeho hollywoodský vzhled. Evie pevně zavřela pusy, než udělá něco trapného, třeba si olízne rty. Jako Pavlovův pes. Znechuceně zavrtěla hlavou – sebenepatrnější náznak krásné tváře, a jí se splaší hormony. Očividně se za poslední dva roky vůbec nepoučila.

„Já jsem...“ Evie se rozhlížela a hledala vysvětlení.

„Špehovala.“ Vypadal otráveně.

„Nemáte tu co dělat,“ obvinila ho, vyšla z úkrytu a odtrhla oči od jeho opáleného svalnatého hrudníku. „Chodí sem jen hosté z jurt Buttermead Farm.“ Nebyla to pravda, ale to mu nehodlala vykládat.

„Já *jsem* host.“ Když se přiblížila, muž se jí podíval do očí. „Přiletěl jsem dnes brzy ráno z New Yorku. Ale na leště pro mě nikdo nepřijel.“

„Vy jste...“ Evie rychle zkontrolovala hodinky a uvědomila si, že krčí čelo. „Pan Ryder?“

„Callum,“ doplnil.

„Já... mám vás vyzvednout až za tři hodiny.“ Ještě kvůli tomu vyčistila tátův záložní landrover. Nestávalo se často, aby měli hosta z Ameriky, natož takového, který se ubytuje na čtyři týdny, a její rodiče trvali na nejlepším servisu.

„Takže vy jste ten řidič, který bez omluvy nedorazil...“ Callum zněl nezaujatě. „Byla jste příliš zaneprázdněná pronásledováním místní divoké zvěře, než abyste se objevila?“

„Já...“ Evie sevřela rty. „Myslela jsem, že přistanete ve čtvrti na dvě.“ Popravdě řečeno, nezkontrolovala to.

Zkřivil rty a Evie si poprvé všimla, že je má podobně tvarované jako její bývalý – napadlo ji, jestli dokážou stejně dobře lhát.

„To je čas mého zpátečního letu. Je možné, že jste si to spletla?“ Tvářil se nevrle.

„No... já...“ Evie se pokoušela znovu nabýt dřívější pocit klidu. Skutečně se spletla? Nebo to bylo jen její podvědomí, které ji chránilo? „Nevím,“ přiznala, ale nechtěla se omlouvat, dokud nezkontroluje poznámky od baby Agnes. Očima bezděčně zabloudila k jeho tělu. „Nemohl byste si něco obléknout?“ vyjela, protože jí to bylo nepříjemné. „Tohle není Miami Beach, víte.“

Callum sklouzl pohledem k vodě. „Chci si ještě chvíli zaplatvat, probrat se, než na mě dolehne časový posun. Mám ve Skotsku něco na práci a rád bych se do toho hned pustil.“

„Asi jste si všiml, že je voda velmi studená,“ vysvětlila Evie tónem odpovídající teploty. „A já vám nebudu dělat chůvu. Tady nejste v Americe, pane Rydere – pokud se dostanete do potíží, nejsou tu žádní plavčíci.“

Jeho úsměv byl mrazivý. „Jen se ještě jednou rychle smočím.“ Podíval se dolů na svou hrud'. „Tentokrát bez oblečení.“

Budu v pořádku, už jsem byl na horších místech, a přežil jsem.“ Na zlomek vteřiny přimhouřil oči, jako by se mu za nimi mihla vzpomínka. „Vaše babi Agnes mě požádala, abych se po vás podíval, když jsem jí řekl, kam mířím. Říkala, že mi najdete mapu, provedete mě po vesnici a možná splášíte něco k jídlu. Tedy pokud nemáte na práci něco důležitějšího.“ Rozhlédl se po pustině okolo.

„Vlastně mám spoustu práce,“ zamumlala Evie a přála si, aby ji babi přestala dohazovat svobodným mládencům. „Musím sesbírat ovoce a zkontrolovat ovce.“

„A vyzvednout hosty z letiště?“ dodal Callum škodolibě. „Tak co dnes večer?“

Ohromená Evie chvilku přemýšlela, jestli ji nezve na rande. „Mám přítele,“ vyhrkla a cítila, jak se jí rozhořely tváře – ta růžová se jí nepochybně tluče s barvou vlasů. Škoda že se je ráno neobtěžovala stáhnout do ohonu. Věděla, že dlouhé rezavé kadeře spadající na ramena působí divoce – a slovy jejího bývalého „špetku sexy“.

Pokud to přiznání Calluma překvapilo, nedal na sobě nic znát. „Hádám, že *jeho* jste nikdy nenechala čekat na letišti.“ Povzděchl si a viditelně ze sebe setřásl špatnou náladu. „Je ale škoda, že jste zadaná, měl jsem srdce připravené na prázdninový románek...“ Zazubil se.

„Toust, džem a čaj budou k pozdní snídani stačit?“ zeptala se Evie ostře a stáhla si vycházkové kalhoty přes lýtka a kotníky, sebrala na břehu boty a obula si je. Chlap se sladkými řečmi už jí jednou zlomil srdce; nehodlala dopustit, aby se to opakovalo.

„Skvělé,“ zazubil se. „Ale radši bych si dal kávu než čaj, pro-
sím – s trochou smetany, pokud by vás to příliš neobtěžovalo.“

„Smetanou asi myslíte mléko?“ Když přikývl, Evie vyfoukla vzduch. „Mám vám jídlo donést do jurty?“

Callum zavrtěl hlavou. „Přijdu na statek. Vaše babi říkala, že se tak aspoň líp poznáme.“ Zakřenil se a odhalil dokonalé zuby, ze kterých jí šel žaludek do vývrtky. „Pokud už s někým chodíte, asi si budu muset začít románek s ní. Uvidíme se tam za čtyřicet minut? Pokud vás něco nevyruší... a pokud přežiju to plavání, pochopitelně.“ Sklouzl pohledem po hladině.

„A vaše zavazadla?“ zeptala se Evie škrobeně s pohledem na batoh, který nechal na pláži. „To je vše, co jste si přivezl?“ Pokud ano, co ho to napadlo máčet si oblečení?

Callum zavrtěl hlavou. „Když mě taxikář vysadil, potkal jsem vašeho otce. Řekl, že mi dá kufr do jurty.“ Znovu si zastrčil palec za boxerky a Evie se zamračila. „Vadí vám to?“ zeptal se se zářivým úsměvem. Škádli ji.

„Vyrostla jsem na farmě, pane Rydere.“ Poryv větru jí rozcučal vlasy, a tak si je odhrnula z tváře. Jeho uznalý pohled ignorovala. „Není toho moc, co bych ještě neviděla, a jen velmi málo toho, co by mě dokázalo uvést do rozpaků. Ale být vámi, ještě bych si to rozmyslela.“ Sklopila oči a pak se teatrálně podívala k vodě. „Je tam štika s obrovskými zuby... a říká se, že moc ráda kouše.“

S tím odkráčela a s uspokojením zaznamenala, že svraštíl obočí a zadíval se na jezero.

„Slečno Daisy,“ zašvitořila Evie, našlapující po křupajícím štěrku. Podle tichého podusávání poznala, že ji koza následuje. Jedna nula pro děvčata. Musela se ovládnout, aby radostí neposkočila. Evie Stuartovou už žádný muž nedostane na lopatky. A už vůbec ne nějaký Američan se sladkými řečičkami.

Jak ale Evie stoupala do kopce směrem k Buttermead Farm, najednou za sebou uslyšela hurónský smích následovaný hlasitým šplouchnutím. Rozhodla se neotočit.

Druhá kapitola

O třicet minut později nakráčela Evie do kuchyně Buttermead Farm a našla tam babi Agnes, jak umývá ovoce v bílém kuchyňském dřezu a poslouchá Simple Minds. Agnes Stuartová byla štíhlá, stříbřité vlasy upravené do krátkého bobu zvýrazňovaly srdčitý tvar jejího obličeje. Kuchyně byla velká, s dubovými trámy křížujícími strop a s jasně žlutými stěnami – jeden z těch úspěšnějších kreativních výstřelků Eviiny mámy. V levé části místnosti byla velká modrá litinová kamna, která pomáhala udržovat v domě po celý rok teplo. Protější stěnu zaplňovaly skříňky v rustikálním stylu a masivní komoda, dřez a další skříňky stály pod velkým otevřeným oknem, kterým proudil čerstvý letní vzduch. Bylo odsud vidět na malou kuchyňskou zahrádku plnou různé zeleniny a ovoce, včetně zelených fazolek a jahod. V dálce za ní se vlnily svěží kopce poseté ovci a rámované horami. Střed místnosti zabíral čtvercový dubový stůl obklopený osmi židlemi. Nad ním visel bílý lustr, vrhající náladové světlo na většinu dramatu Eviiných třiceti let života. Včetně těch posledních.

„Vyber si písničku, Tiki, tahle je skoro u konce,“ zabroukala Agnes k šedému žakovi sedícímu na velké kleci u dveří do chodby. Probíral si lesklé peří, včetně nádherně červených ocasních per.

„*Waterfront*,“ zaskřehotal papoušek a zamžoural očkem v barvě slámy.

„Tu si vybereš vždycky, zlatíčko,“ brblala Agnes láskyplně, osušila si ruce, chvíli si hrála s mobilem a pustila ji. Evie za sebou zavřela dveře a babi se otočila.

„Ach, jsi zpátky.“ Usmála se, ale nehnula se od dřezu. „Slyšela jsem, že jsi zmeškala toho pěkného panáčka na letišti. Nebyl dvakrát nadšený.“ Agnes měla jen slabý skotský přízvuk. Narodila se tu, ale až do puberty studovala na jihu a vracela se jen na prázdniny – dokud se jednoho léta nezamilovala do Eviina dědečka a o pár let později se spolu nerozhodli utéct. Následkem toho rozhodnutí byl Eviin táta Grant, teta Aggie, strýc Sean a přes čtyřicet let šťastného manželství – její babi už byla osm let vdovou. „Mířil k Bonnie Lochan, zaplavat si. Nevidělas ho? Odhadovala jsem, že tam budeš.“

„Viděla jsem z něj víc, než jsem čekala,“ poznamenala Evie suše a zabloudila v myšlenkách ke svalnatým lýtkům jeho dlouhých nohou a k té záhadné jizvě pokrývající mu pravý bok. Zaplašila tu představu a rychle popadla z komody otlučený modrý talíř a buclatý hrnek. Keramika byla dalším máminým koníčkem, takže v domě nebylo žádné sladěné nádobí. Rychle prostřela stůl, přidala zářivě žlutý látkový ubrousek a příbory. „Zrovna plave v jezeře dočista nahý.“ Zavrtěla hlavou a potají doufala, že se jen rychle smočil. Voda byla vážně ledová.

Agnes se zasmála. „On při tom aspoň nepřijde do jiného stavu.“ Otočila se, otřela si ruce o utěrku, popadla trošku křivou keramickou misku, nasypala do ní pár jahod a položila ji na stůl.

„V tom jezeře jsem plavala denně a nikdy ze mě neudělalo maminu.“ Evie šla po čichu pro bochník čerstvě upečeného chleba na kamnech. Vždycky tam alespoň jeden byl, babi denně pekla.

„Poslední rok ses jen brouzdala nebo zírala do vody,“ odfrkla

si Agnes. „A důvod, proč jsi nikdy neotěhotněla, je ten, že jsi nenašla správného muže. Pamatuj, že legenda funguje pouze tehdy, když potkáš toho *pravého*. Až se to stane, zaplaveš si za svítání, a do tří měsíců budeš v očekávání.“ Vyprávěla místní legendu, kterou Evie slyšela milionkrát, a ukázala na velkou smetanovou lednici vedle komody, pokrytou spoustou obrázků miminek, přichycených magnety ve tvaru čápa.

„Vím, že díky té legendě máme v jurtech pořád plno – je to dobré pro obchod,“ uznala Evie, „ale tohle,“ – ukázala na fotky – „je jen náhoda.“ Podle legendy se v kopcích kolem vesnice Lockton nacházely všechny možné druhy dobrých duchů. Evie tomu všemu kdysi věřila, ale od té doby, co jí zlomil srdce muž, o kterém si myslela, že je její pravá láska, si uvědomila, že tyhle příběhy jsou prostě jen výplodem bujné představivosti – anebo spíš důsledkem přebrání skotské.

Agnes se zasmála. Minulý rok si zvykla tenhle argument slýchat. „Až potkáš toho pravého, zjistíš o Bonnie Lochan pravdu.“

Potkala – a jak to dopadlo. „Mám přítele.“ Evie hlodal pocit viny, když si vzpomněla na Jasona Becketta, knihovníka, na kterého před šesti měsíci narazila v knihovně v nedalekém městě Morridon. V zoufalství si vypůjčila knihu o nečekaných radostech života svobodných – a nějak souhlasila, že půjde na rande.

„Jasona s vysokou inteligencí, který si nemůže pomoci a musí se o ni podělit?“ Agnes si odfrkla a pak se jí rozzářily zelené oči. „Vsadím se, že s pomocí toho Američana ti zase rozkvetou tváře. Možná už se to stalo.“

„Tohle už tu bylo.“ Evie krájela chléb zády ke své babičce, pak ho vložila do toustovače, aby byl připravený, až Callum přijde. Naplnila konvičku vodou a nabrala kávu.

„A proto ses zahrabala tady na farmě,“ zhodnotila Agnes smutně. „Uzavřít se před světem není lék na zlomené srdce,“ dodala jemně. „Musíš se naučit znovu riskovat.“

„Panáček! Panáček!“ vřeštěla Tiki oblíbené slovo Eviina táty. Ozvalo se rychlé zaklepání na dveře kuchyně a dovnitř vešel plně oblečený Callum Ryder.

„Bereš mi ta slova přímo z pusy, Tiki. Přicházíte právě včas!“ Agnes se ušklíbla, objala Calluma a políbila ho na obě tváře. Chvilí vypadal ohromeně a pak se usmál. Evie zaznamenala, že má mokré vlasy, a snažila se nevšímat si, jak pěkně mu sedí džínny a tmavomodré tričko, do kterého se převlékl.

„Evie vám udělala pozdní snídani,“ oznámila Agnes.

„Džem, toust a kávu s kapkou *mléka*?“ škádlil ji Callum.

„Všechno na svém místě?“ zeptala se Evie nenučeně, zapnula toustovač, vyndala džem a máslo z lednice a položila je na stůl. Nasměrovala Calluma, aby se posadil, zatímco Agnes popadla z komody hrst papírů.

„Ano. Hádám, že štika už jedla.“ Callum se posadil, navršil si na talířek jahody a do jedné se zakousl. „Páni, ty jsou dobré.“ Snědl další.

„Jsou ze zahrady. Ten džem je taky z nich,“ pochlubila se Agnes a rozzářeným pohledem ho sledovala. „Mám ráda muže, kterým chutná.“ Mrkla na Evie. „Podle mých zkušeností to znamená, že ví, jak si užívat života.“

„Nechtělas od pana Rydera podepsat nějaké dokumenty?“ zeptala se Evie ostře, než babi stihla říct cokoli jiného. Čtyři tousty, které vyskočily z přístroje, položila na talíř, nalila hrnek kávy a pak všechno odnesla ke stolu.

„Pojďme se všichni posadit.“ Agnes si očividně všimla, že se

Evie ohlíží po dveřích. „Aspoň se navzájem trochu poznáme.“ Přitáhla si židli ke straně stolu poblíž Calluma a Evie si sedla na proti – nejmíň metr a půl od něj. „Takže...“ pokračovala Agnes a posouvala papíry po stole. „Až se najíte, budu od vás potřebovat vyplnit tohle. Jsou to jen standardní formuláře, abychom věděli, na koho se obrátit v případě nouze.“

„Třeba kdyby vás sežrala štika,“ utrousila Evie. Když se Callum zasmál, její úsměv ochabl. Co to dělá, škádlí ho? Vždyť ani netuší, kdo ten muž je.

„Připoj se k vám někdo?“ zeptala se Agnes, opřela se lokty o stůl a pozorovala ho. V zelených očích jí šibalsky blýskalo. „Přítelkyně, manželka?“

Callum vzhlédl od toustu, který si mazal máslem. Sklouzl pohledem k Evie a zorničky se mu nepatrně rozšířily. „Jsem tu sám. Neplánuju návštěvy.“

„A co rodina? Kdybych byla vaše babička, chtěla bych přijet. Měsíc je dlouhá doba na to, být pryč z domova,“ naléhala Agnes a přisunula mu skleničku s jahodovým džemem.

Callum popadl čistý nůž a namazal si trochu džemu na toust. „Žádné návštěvy ani rodina. Moje babička Ida zemřela před šesti měsíci.“ Mluvil věcně.

„To je mi moc líto.“ Agnes mu položila ruku na předloktí. „Je těžké někoho ztratit. Chce to čas, než se s tím člověk smíří.“

„To je život, zdá se.“ Callum se zakousl do toustu a pomalu žvýkal.

„Odkud jste? Podle vašeho zvláštního přízvuku to nedokážu odhadnout.“ Agnes se ho dál vyptávala.

„Původně z Bostonu,“ odpověděl Callum. „Ted' žiju v New Yorku.“

„Miluju New York – je tak vzrušující a plný života. Evie tam chtěla v létě na výlet, ale nevyšlo to...“ Evie ucítila teplo ve tvářích a vstala, aby si udělala šálek čaje, přestože se jí třáslý ruce. Agnes si uvědomila svou chybu a rychle přehlušila ticho. „A čím pak se živíte?“

Callum polkl kávu a pak odpověděl: „Jsem hasič.“

„A vy si berete měsíc volna? Promiňte, že jsem tak zvědavá, ale proč tak dlouhá dovolená?“ Agnes nechala v místnosti rozhostit ticho – možná doufala, že to Callum rozvede.

„Proč, proč, proč, zlato?“ zaskřehotala Tiki hlasitě, aby se připomněla, že je tam taky. Trochu to odlehčilo atmosféru.

Callum se zasmál a Evie se znovu posadila ke stolu. Dojedly zbytek toustu. „To je nějaká nová výslechová metoda? Jsem skoro v pokušení všechno vyklopit. V New Yorku znám policistu – mohl bych mu doporučit služebního papouška.“

„Máte štěstí, že není po šesté hodině, jinak by vás babi Agnes nalívala whisky,“ svěřila mu Evie. „Dám vám radu: jestli vám nabídne single malt... utíkejte.“

Callumovi se zdvihly koutky. „Budu to mít na paměti. Pokud na to dojde.“ Obrátil se k Agnes a v šedých očích mu jen hrálo. „Je mi třiatřicet, jsem bez závazků. Nemám nijak zvlášť v plánu na tom něco měnit. Miluju skydiving, turistiku, rád plavu nahý...“ Dvojsmyslně se usmál na Evie. „A cokoli dalšího, co mi přináší adrenalin. Dávám si v práci pauzu. Okolnosti,“ – odkašlal si – „mě nutí... přehodnotit výběr povolání.“ Měl prázdný pohled. „Proto tak dlouhá dovolená.“

„Proč tady?“ zeptala se Agnes.

„Páni, vy se nevzdáváte, že ne?“ Ale nezdálo se, že by to Callumovi nějak zvlášť vadilo. „Já –“

„To je osobní, babi,“ přerušila ji Evie. „Ne každý se chce svěřovat.“ Skoro po roce v centru pozornosti znala cenu toho, když ji nechali na pokoji.

„Není to tajemství,“ připustil Callum lehce. „Já... řekněme, že hledám někoho – někoho, s kým můžu, ale nemusím být příbuzný, a kdo možná žije někde poblíž.“

„Koho?“ zeptala se Agnes a vrhla pohled na Evie, která si povzdechla.

„To je dlouhý příběh.“ Callum odstrčil židli od stolu a rychle vstal. „A musím si jít vybalit. Díky za toust a kávu. A ten džem,“ podíval se na Evie, „ten skoro stál za cestu z New Yorku až sem.“

„Vratte se dnes večer a já vám ukážu pořádné vaření,“ slíbila Agnes, která také rychle vstala ze židle. „Evie vám v jurtě nechala balíček na uvítanou, včetně džemu. Nejbližší místo, kde koupíte něco k jídlu, je pošta v Locktonu, v sobotu zavírá brzy, takže budete mít problém něco sehnat. Dám grilovat nějaké maso, udělám salát a brambory. Naliju vám trochu single malt.“ Mrkla a vydala se za Callumem přes kuchyň. „Pokud si tedy troufáte.“

„Utíkejte,“ zašeptala Evie. Nedělala si legraci. Zнала ten lesk v babiččiných očích a věděla, že má s Callumem plány, které pravděpodobně zahrnují Evie.

Callum se zadíval na Evie a ta se zatajeným dechem doufala, že řekne ne. Jestli přijde na večeři, nevyhnutelně ho večer znovu uvidí, což z nějakého důvodu nechtěla. „Jo, jasně, proč ne?“ odpověděl a dál se na ni díval.

„Neříkejte, že jsem vás nevarovala,“ upozornila Evie, když Callum otevřel dveře a otočil se, aby se rozloučil. „Babi z vás

vytáhne všechno o vaší minulosti – včetně všech trapných tajemství –, a než skončí večere, bude je Tiki opakovat.“

„Rád žiju na hraně,“ usmál se Callum. „Trocha lehkomyšlnosti zpestřuje život – nemyslíte?“

„Už ne.“ Evie za ním zavřela dveře, aby tam jen tak nestála a nedívala se, jak odchází.

Třetí kapitola

Callum si dovybalil kufr a věci dal do bílé komody nalevo od postele, která stála ve velkém pokoji. Největší jurtu na Buttermead Farm si rezervoval s vědomím, že po čtyřech týdnech v čemkoli menším by se nejspíš zbláznil. Jurtu měla vlastní koupelnu s toaletou, umyvadlem a sprchou, oddělenou od hlavní místnosti tenkými dřevěnými dveřmi. Obytný prostor byl obrovský, s kulatým klenutým stropem připomínajícím cirkusové šapitó. Jurtu byla uvnitř obložena silnou béžovou látkou přecházející nahoru k velkému kruhovému oknu, kterým bylo vidět modré nebe. Do místnosti pronikalo dost slunečního světla, aby osvětlilo boky jurty zajištěné překříženými dřevěnými latěmi. V hlavní části místnosti stála velká postel zdobená modrými a červenými polštáři a obrovskou černou chlupatou přikrývkou, která Callumovi časně ráno nejspíš přijde vhod. Napravo od postele bylo malé posezení s pohovkou a konferenčním stolem poblíž dobře zásobených černých kamen na dřevo. Vycházel z nich široký komín vedoucí do zdi za nimi. Callum si zul boty, vyndal z kufru pár dopisů a posadil se. Na podlaze si všiml balíčku – to musel být ten na uvítanou. Z místa, kde seděl, viděl, že velký koš je naplněný nejrůznějšími dobrotami včetně džemu, křehkého pečiva a lahve single malt.

Callum se opřel, položil si hlavu na opěradlo pohovky a zavřel oči, snažil se překonat časový posun a přemýšlel, že by si možná

potřeboval znovu zaplavat ve studené vodě. Když si vzpomněl na Evie Stuartovou a její varování před štikou, hlasitě se rozesmál. To děvče s ohnivě rudými vlasy bylo zvláštní. Pěkné a tak akorát kousavé, aby ho zaujalo. Pokud by záleželo na babi Agnes, měl podezření, že se budou vídat často – navzdory tomu příteli, před kterým ho varovala. Jaký byl její příběh? Nepřipadala mu plachá nebo jako ten typ, co se uzavře na farmě uprostřed ničeho – ale hodně si držela odstup. Možná tomu přijde na kloub večer po pár sklenkách whisky s její babičkou a upovídaným papouškem?

Odněkud z hromady oblečení, které nechal na posteli, se rozebzučel Callumův mobil. Vyskočil, překvapený, že se telefonu podařilo chytit signál. Od Eviina otce věděl, že se na farmě může ve chvílce objevit a zase zmizet. Tady se nedalo spoléhat na technologie – bude si muset zvyknout na komunikaci tváří v tvář.

„Floutku!“ Jake Armstrong – Callumův kolega hasič – s newyorským přízvukem vyštěkl jeho přezdívku do telefonu. „Narazils už na ňákou nažhavenou zrzku, se kterou potřebuješ pomoc?“

Callum si rukou prohrábl ostříhané světlé vlasy a šel se posadit zpátky na pohovku.

„Ostříži?“ Callum si představil podsaditého muže s jasně modrýma očima a lásku Jakeova života, Grace Armstrongovou. „Neměl bys být ještě v posteli? Jestli tu nabídku zaslechne tvá drahá žena, máš to, hádám, spočítané – takže předpokládám, že aspoň bude volná pro mě,“ škádlil ho žertem, jak byli zvyklí. Jake a Callum se přátelili od doby, kdy Jake před třemi lety začal pracovat u newyorských hasičů – a on a Grace byli lidé, se

kterými Callum trávil nejvíc času. Ne že by je vídal tak často, navzdory četným pozváním k nim domů.

„Víš, že Grace má radši moje zajímavé rysy než takové filmové hezouny,“ zabručel Jake nevrle. „Kromě toho podřimu je nahoře, takže nás neslyší. Našel jsi toho člověka, který psal dopisy Idě?“

Callum si prohlížel hromádku obálek na konferenčním stole a jednu zvedl. Tuhý bílý papír byl silný a drahý. Vypátral dodavatele – Smythsona z Bond Street –, ale jelikož dopisy byly napsané před víc než padesáti lety, stopa už vychladla. „Protože jsem dorazil do Skotska před šesti hodinami, nenašel jsem nic a nikoho kromě lidí provozujících farmu, na které bydlím. A rozhodně na mě na letišti v Inverness nečekal chlápek s cedulí s nápisem: ‚Ahoj Callume Rydere, jsem tvůj dávno ztracený dědeček.‘“ Vlastně tam na něj nečekal vůbec nikdo, a on pořád nevěděl, proč se Evie neobjevila. Nepůsobila na něj jako zapomnětlivý typ.

„Ve filmu by tam byl,“ zabručel Jake. „Co podnikneš dál? Podepsal ty dopisy jen L. M., vid’? Víím, že jsi na internetu nenašel nic užitečného, takže předpokládám, že se porozhlédneš mezi místními?“

„To udělám jako první,“ souhlasil Callum.

„Dobře. Doufám, že čím dřív toho chlapa najdeš, tím dřív se vrátíš do práce.“

Callum sebou trhnul. „Už jsem ti říkal, že si nejsem jistý, jestli se vrátím.“ Myšlenky se mu zhouply k poslednímu dni v práci před šesti týdny. Odvrátil se od nich a velkým kulatým oknem ve stropě jurty zíral ven. Na obloze se vznášelo pár nadýchaných bílých obláčků. Připomněly mu, jak kouř v pár vteřinách

zaplnil místnost, vysál z ní život a přivolal smrt. Vstal a začal přecházet sem tam.

„Musíš ten den hodit za hlavu. Ztráta té rodiny nebyla tvoje chyba,“ prohlásil Jake pevně. „Víš, že nemůžeme zachránit všechny.“

„Možná jsem už ze smrti unavený. Nejsem si jistý, jestli to ještě chci dělat.“ Callum polkl a zaplašil vzpomínku na ženskou tvář v tom kouři.

„Ještě se ti o tom zdá?“ zeptal se Jake a Callum se proklínal, že mu všechno vyklopil, když ho kamarád z jednoho takového snu probudil. Skoro každou noc od té nehody se mu zdál stejný sen. Do posledního detailu se mu vybavoval každý okamžik požáru, včetně toho, když nečekaně spatřil tvář své matky. Myslel si, že se s její smrtí už smířil – koneckonců to už bylo přes dvacet let –, ale z nějakého důvodu ji nemohl dostat z hlavy.

Povzdechl si. „Tu a tam – a než se zeptáš, ano, pořád vídám matku.“

„Víš, že Grace je celá žhavá vzít si tě kvůli tomu do parády,“ připomněl Jake a zjevně mu to bylo trapné. „Vystřelil jsi do Skotska, než tě stihla udolat. Nejsem žádný fanoušek svěřování, ale to, čím procházíš, zní jako posttraumatická stresová porucha. Se smrtí mámy ses nikdy nevyrovnal.“

„Nebo je možná jen načase hodit to za hlavu a uznat, že jsem v pořádku, ale do práce se nevrátím? A že o tom *nerad* mluvím,“ dodal Callum ostře.

Jake chvíli mlčel. „Tak to máš štěstí, že Grace spí. Pověz mi, co máš teď v plánu.“ Jeho tón byl rozumný, ale Callum v něm slyšel náznak obav, které se rozhodl ignorovat.

„Nevím.“ Rozhlížel se po jurtě a snažil se změnit téma. „Znovu

si přečtu ty dopisy a udělám si seznam míst, která potřebuju navštívit, abych zjistil, jestli tam ten muž ještě žije – pak vyjedu na kole nějaký pořádný kopec nebo seskočím s padákem.“ Co-koli, co by odbouralo přebytečnou energii, která mu proudila v žilách, takže se cítil nervózní a neklidný.

„Adrenalin tě rychle nakopne, ale v noci tě nezahřeje,“ zabručel Jake. „Jak by řekla Grace, to je klasické vyhýbání.“

„Mně to funguje,“ připustil Callum. „Navíc mě dneska večer pozvala na večeři jedna zajímavá a velmi přitažlivá žena.“ Nedodal, že Agnes je odhadem kolem sedmdesáti a že se k jejich rande připojí i zbytek rodiny.

„Dobře ty. Trocha místních znalostí by neuškodila. Víš, že se tam jezdí vlevo?“ zeptal se, jako by to nemohl pochopit.

„Myslím, že to zvládnou.“ Callum se zasmál. Jeho přítel byl podezřívavý ke všemu, co bylo dál než patnáct kilometrů od New Yorku. „I když nevím jistě, kde si půjčím auto.“ Myslel na cestu sem, na zvlněné kopce, zasněžené hory a malé vesničky, které míjel v taxíku.

„Už nejsi v Kansasu, Dorotko.“ Jake se odmlčel. „Nebo možná jo. To je fuk – možná by mělo smysl, aby ti s tím pátráním pomohli místní. Někdo by mohl znát tvého dědečka, jenže když budeš sám, lidi možná nebudou tak sdílní.“

Callum chtěl nesouhlasit, ale pak si vzpomněl na Evie a její zjevnou touhu se mu vyhnout. „Možná máš pravdu. Dnes večer si promluvíme se svou společnicí.“

V pozadí se ozval nějaký hluk, ženský hlas a najednou Jake zařval: „Ale já s ním ještě mluvím!“

„Dojel jsi dobře?“ ozval se z telefonu Gracein jemný hlas a Callum se přistihl, že se usmívá. Kamarádova manželka se